

**Dood
Gewone
Verhalen**

Dood Gewone Verhalen

Leo Sybrandy

Schrijver: Leo Sybrandy
Coverontwerp: Jan Janse
ISBN: 9789402194449
© 2019 bovoaruba.com

Voor:

Adrian, Ahmal, Alejandra, Alessia, Anais, Ashanti,
Ashton, Britney, Cesar, Daniel, Deya, Diego, Divya,
Djamy, Eddy, Elizabeth, Faith, Fatme, Finn, Hayomi,
Jaynee, Jayren, Jean Paul, Jean Pierre, Jelle, Jort,
Joshua, Kirsten, Kaylee, Kaylie, Marco, Natysha,
Rakisha en Vincent

Eerder verschenen:

Schizofrenie:

**Tot vlak voor de sprong, dagboek
van een schizofrene leraar**

Jeugdboeken:

**De magiër van Duivelstad
De zaal van de twee waarheden
Maribel en de kracht van de Tumi
Het Ziggy experiment**

(Young adult) thrillers:

**De waardering der herinnering
Fase zeven
Fase acht
Fase negen**

Onderwijs:

Onderwijs effect

Actueel:

Thrills

Inhoud

De bestseller	9
Het einde	33
Dreamcoaster	43
De puzzelclub.....	51
De vlucht.....	79
Het graf van Ramses I.....	99
Fly like an Eagle	111
Koning Duister	131
De perfecte moord	145
Mystery-weekend	169

De bestseller

'Wees tevreden met wat je bent.'

Marcus Aurelius

‘Shit, verdomme... waarom lukt het niet?’

Marco draaide zijn bureaustoel negentig graden en staaarde door het kleine raam naar buiten. Op zijn gezicht een verbeterden trek.

Het lukte niet.

Hij wist de sleutel die naar een perfecte plot van zijn verhaal moest leiden niet te vinden.

Verdomme!

Tot een dag of vijf geleden was hij best tevreden geweest met de ontwikkeling van zijn psychologische thriller. Het boek dat hem eindelijk eens succes moest brengen.

Het verhaal rondom een psychopaat die een telefonische enquête gebruikt om geschikte doelwitten te selecteren. Zo gauw hij een geschikte kandidaat heeft gevonden, begint er een spel waarbij hij het toekomstige slachtoffer zo lastig valt, dat hij door haar reacties in een staat van razernij belandt. Dit resulteert uiteindelijk in een vreselijke slachtpartij.

Tenminste dat was de bedoeling.

Het wilde hem niet lukken om dit origineel en realistisch op papier te krijgen. Al dagen worstelde hij hier mee en het begon hem danig te irriteren... hier in zijn werkkamer... zijn eigen territorium, waar Fatme weinig kwam en op dit moment ook beter niet kon komen.

En hoe langer dit duurde, hoe meer hij aan zichzelf begon te twijfelen... want hij was nog helemaal geen schrijver.

Twee jaar geleden was hij begonnen aan een cursus creatief schrijven, die hij met nogal wisselend succes had doorlopen. Vervolgens besloot hij te stoppen met zijn werk als onderwijzer en zich volledig te richten op zijn ‘roeping’ als schrijver. Dat

kon best, want Fatme verdiende genoeg om redelijk van te kunnen leven.

Hij had ondertussen twee jeugdboeken in eigen beheer uitgegeven, maar die werden nauwelijks gekocht. Hij zag ze dan ook meer als een oefening die moest leiden naar beter werk.

Fatme!

Wat moest hij tegen haar zeggen?

Hij wist dat zijn vrouw hem alleen maar zou proberen te stimuleren, maar toegeven dat het niet lukte? Dat was toch wel een enorme afknapper.

Zou hij haar vragen te helpen... mee te denken?

Tijdens de cursus las Fatme altijd zijn werk, leverde kritiek, suggereerde verbeteringen... altijd op een positieve toon. Dat vond hij ook prima, maar hij betrok haar er pas bij als hij de eerste versie klaar had.

Verdomme, verdomme, verdomme!

Marco draaide terug naar de woorden die terugkeken vanaf de monitor, waar ze als twee bladzijden naast elkaar genoteerd stonden.

Inspiratie opdoen!

Hij moest inspiratie opdoen. Hij scrolde terug naar zijn intro en begon te lezen...

Er werd gebeld.

Aarzelend stond Tanesha op. Ze liep naar de voordeur, maar opende hem niet.

'Wie is daar'?

'Politie-inspecteur Hartmans.'

Opgelucht deed ze de deur open. De angst die haar na het telefoongesprek had beheerst ebde een beetje weg.

Haar opluchting was zelfs zo groot dat ze de man die voor haar stond... een lange man met een verweerd gezicht van waar twee donkerbruine ogen haar scherp aankeken... niet vroeg zich te legitimeren.

De man stak zijn hand naar voren.

'Jort Hartmans, aangenaam... mevrouw Rafael?'

Tanisha staarde naar de man die haar vragend aankeek.

'Eehhh, ja, ja... komt u binnen.'

Jort Hartmans stapte achter de jonge vrouw de gang in, sloot de deur en volgde haar een gezellige woonkamer binnen. Veel oog voor de omgeving had hij echter niet. Hij richtte zich eerst tot de vrouw die, zoals hij meteen al had gemerkt, duidelijk aangeslagen was.

'Gaaf u rustig zitten en vertelt u eens wat er gebeurd is?'

Tanisha nam plaats op een tweezitsbank. Haar zenuwen stonden weer strak gespannen. Ze zuchtte diep.

'Ik kreeg alweer een telefoontje van dezelfde man en nu was het veel erger dan de keren ervoor. Hij heeft me al tweemaal gebeld en die gesprekken waren vrij normaal, maar nu werd hij gek. Hij schold me uit, zei dat hij me zou straffen, me al lange tijd volgde en me op het juiste moment zou weten te vinden en...'

Haar woordenstroom stokte, ze kon niets meer zeggen. Ze hapte naar adem. De angst was volledig teruggekeerd.

Jort begreep dat de vrouw nog zeer onder de indruk was van het voorval. De vrouw zou zich eerst enigszins moeten ontspannen wil-de hij een duidelijk beeld krijgen.

Hij stond op, liep naar de keuken, vond een glas in het afdruiptrek en vulde deze met water.

'Hier, drinkt u dit op. Probeert u zich een beetje te ontspannen. Ik kan u het beste helpen als u me zo duidelijk en nauwkeurig mogelijk kunt vertellen wat er is gebeurd.'

Tanesha pakte het glas aan en nam een slokje. Ze begreep het belang van wat de inspecteur zei, maar ontspannen... dat was gemakkelijker gezegd dan gedaan.

Terwijl de vrouw een poging tot relaxen deed bekeek Jort wat scherper de omgeving. Twee tweezitters, een kleine eettafel, wandkast met ingebouwde flatscreen-tv, een kastje met een dertigtal boeken.

Alles zag er netjes uit. Waarschijnlijk een alleenstaande vrouw.

Een witte telefoon met druktoetsen.

'Wat denkt u... lukt het?'

Hoewel het Tanesha nog moeite kostte om rustig te praten, was het voor Jort niet zo moeilijk om zich een beeld te vormen van wat er was gebeurd en al vrij snel begreep hij dat hij te maken had met dezelfde persoon die Yvonne Verver had vermoord... de telefoon-moordenaar.

Even zag hij alleen de verschrikking, de slachting, het bloed en de walgelijke teksten die hij in het huis van juffrouw Verver had aangetroffen.

'Ik wil het nog even met u hebben over het eerste telefoongesprek. U vertelde dat de man u aansprak met Tanesha en dat hij bepaalde details over uw leefwijze vermeldde. Dat kan betekenen dat de man een bekende van u is of u in ieder geval kent.'

Tanisha keek de inspecteur met een verbaasde blik aan, een blik die langzaam overging in verontwaardiging.

'Hoe is het mogelijk! De man kent me... Ik kan het me niet voorstellen.'

'Er zijn natuurlijk nog andere mogelijkheden. Hebt u de laatste tijd telefoon gehad van een onbekende? Misschien een enquêteur?'

'Eeh... nee, volgens mij niet. Niet dat ik me kan herinneren?'

'Wat zegt u altijd als u de telefoon opneemt?'

'Ik zeg meestal 'met Tanisha Rafael'.'

'Tja, helemaal uitsluiten kunnen we het niet. We moeten met alle mogelijkheden rekening houden. Denkt u er nog eens over na...'

Terwijl hij dit zei bedacht hij dat het nog wel even zou duren voordat de vrouw haar gedachten kon ordenen. Ook al omdat hetgeen hij haar nu ging vertellen de situatie er niet op zou verbeteren.

'Hebt u misschien familie of een goede vriendin bij wie u terecht kunt of die hier naar toe kan komen? Ik denk niet dat u direct gevaar loopt, maar toch lijkt het me verstandig de deur goed te sluiten en geen vreemden binnen te laten.'

Hij zag de inspecteur het flatgebouw verlaten en naar een oude Mercedes lopen. Hij voelde dat het moment daar was... nu moest het gebeuren. Hij zou misschien deze keer iets minder tijd hebben, maar voor de straf die hij in gedachten had was ook niet zoveel tijd nodig.

Een glimlach verscheen op zijn gezicht.

Met een paar kleine veranderingen toch wel een lekkere start. Hij had hij zich ook tevreden gevoeld nadat zijn vingers de letters hadden ingetikt. En hij was ook een flink aantal bladzijden in die prikkelende stemming gebleven, maar op een geven moment was hij vastgelopen.

Moest hij zijn werkwijze aanpassen?

Tot nu toe was hij gewend een mogelijk vervolg een tijdje in zijn hoofd te laten 'sudder', liet verschillende ideeën borrelen en wanneer hij dan achter de computer ging zitten, dan stroomde het verhaal er vanzelf uit.

Bij het nalezen had hij steeds zijn focus gericht op de 'geleerde lessen'... de ontwikkeling van de personages, het sfeervol neerzetten van gebeurtenissen, het typeren van bepaalde plaatsen.

En nu liep het opeens vast.

Hij scrolde verder naar het laatste gedeelte dat hij had uitgewerkt. Zou daar iets mee aan de hand zijn? Zorgde dat misschien voor zijn 'writers block'?

Hij staarde naar de woorden en begon te lezen.

'Een pilsje graag.'

Hij probeerde zich te ontspannen, de drang in zijn lichaam terug te dringen. Het was alweer een week geleden en hij voelde dat hij aan een nieuwe toe was. Een goede voorbereiding was echter noodzakelijk... hij moest daar de tijd voor nemen.

De lenteson scheen met volle kracht op het terras dat hoorde bij Bingo's eetcafé.

'Heb je het gehoord van die moord in dat flatgebouw aan de Vondellaan?'

'Ja, verschrikkelijk hè. Dat zoiets hier vlak bij je kan gebeuren.'

Hij keek in de richting van de tafels links van hem waar de stemmen vandaan kwamen. Twee jonge vrouwen... zijn favoriete onderwerp... hij wist er alles van.

'Het schijnt dat een rechercheur net bij haar vandaan kwam.'

'Ja, ongelooflijk hè. Die vent heeft staan wachten tot die man verdween.'

Terwijl de dames aan hun stuk appeltaart begonnen, gingen zijn gedachten naar een week terug.

Hij had inderdaad gewacht totdat de inspecteur was verdwenen en daarna was alles in een soort roes gegaan. Bepaalde beelden stonden hem helder voor zijn geest, andere waren 'zwarte stukken'. Alleen het gevoel. Het gevoel dat hij erna had. Dat kende hij nog precies, zelfs zo goed dat het op dit moment in zijn lichaam leek terug te keren.

'Uw pilsje meneer.'

Verschrikt keek hij op en even raakte hij in verwarring toen hij de knappe blonde vrouw voor zich zag. In een flits zag hij het volgende slachtoffer dat hij aan zijn wil zou onderwerpen, maar hij realiseerde zich waar hij zich bevond.

Geen geschikte plaats.

Een grijns verscheen op zijn gezicht.

'... tegenover die flat.'

'Wat vertel je me nou. Was jij op het moment van die moord bij die flat?'

Met een schok draaide hij zijn hoofd in de richting van de twee dames.

'Ja, ik was daar op bezoek bij een kennis van me. Er tegenover.'

'En heb je die vent niet gezien?'

'Toen ik daar aankwam heb ik niemand gezien, maar bij mijn vertrek wel.'

'Wat vertel je me nou... heb je die moordenaar gezien?'

Hij staaarde naar de zwartharige vrouw die, voordat ze antwoord ging geven, een slok van haar koffie nam. Had dat wijf hem gezien?

'Jazeker. Ik weet zeker dat ik die vuile schoft gezien heb. Ik heb die vent uit de hal van de flat zien komen. Ik zag de bloedspetters.'

'Zag je bloedspetters?'

Weer nam de zwartharige een slok van haar koffie, zo te zien tevreden met de aandacht die ze kreeg. Dat mens had het over hem. Dat mens had hem gezien. Hij kon zich niet herinneren dat hij haar had gezien.

'Op verschillende plekken zag ik rode vlekken, zelfs op zijn klauwen.'

'Vertel verder, hoe zag hij er uit?'

Zich onbewust dat hij de vrouw strak aanstaarde, spitste hij zijn oren. Hij zag de vrouw aarzelen.

'Het is gek maar ik kan me het niet meer precies herinneren. Ze vroegen dat natuurlijk ook op het politiebureau, maar ik weet het niet zo goed. Het bloed zag ik heel scherp, maar zijn gezicht herinner ik me vaag. Ik weet wel dat hij langer is dan ik ben en een stuk breder gebouwd... maar zijn gezicht...'

Op dat moment draaide de vrouw haar hoofd en keek ze hem recht in de ogen. Te laat wendde hij zijn hoofd in een andere richting.

‘Dat is hem, dat is die klootzak’, schreeuwde ze. Razendsnel sprong hij op, knalde het tafeltje omver, en met vijf, zes snelle passen had hij het terras verlaten. Luttele seconden na zijn herkenning was hij in de winkelende mensenmassa verdwenen.

Tja, best een leuke scene... maar eigenlijk nog een soort voorspel.

Tot nu toe waren de moorden alleen vermeld en globaal weergegeven. Nu moest hij daadwerkelijk in de geest van de moordenaar kruipen om tot in detail het uitgekookte spel vooraf en de gruwelijkheden bij de moordscene zelf op papier te kunnen zetten.

En dat wilde niet.

Hij kwam niet verder dan een enigszins ‘aangepaste herhaling’ van wat hij in soortgelijke verhalen was tegengekomen... een soort ‘copy-paste’ met weinig originele en toevoegende details.

Hij had al verschillende pogingen ondernomen om zijn geest op het goede spoor te zetten. Hij was zelfs zo snel met de bureaustoel gaan ronddraaien om zijn hersenen door elkaar te schudden en uit het evenwicht te brengen. Dat laatste was wel gelukt, maar het resulteerde niet in een verrassende inval.

Marco staaarde naar zijn computer, waar een witte bladzijde vroeg om gevuld te worden.

Hij staaarde ernaar maar zag niets.

Het optimisme dat hem kenmerkte was volkomen verdwenen.

Er leek nog slechts één redding mogelijk.

Hij nam een besluit.